

Arrest

nr. 280 068 van 14 november 2022
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Duitse nationaliteit te zijn, op 6 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 mei 2022.

Gelet op de beschikking van 5 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat J. KEULEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Inzake verzoekers eerste aanvraag tot internationale bescherming werd dit door het CGVS als niet-ontvankelijk bevonden, nu verzoeker geen elementen naar voren bracht waaruit blijkt dat hij in casu in Duitsland zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade. Bij arrest van de Raad met nr. 232.166 van 3 februari 2020 werd verzoekers beroep tegen de beslissing verworpen.

Inzake verzoekers tweede aanvraag tot internationale bescherming werd door het CGVS een beslissing tot weigering genomen. Er werd gesteld dat verzoekers verklaringen louter in het verlengde liggen van wat reeds in verzoekers eerste verzoek tot internationale bescherming werd besloten. Bij arrest van de Raad met nr. 260.168 van 6 september 2021 werd verzoekers beroep tegen de beslissing verworpen, dit omdat de oproepingsbrief voor de zitting werd teruggestuurd naar de Raad met de mededeling dat op voormeld adres geen post meer wordt ontvangen.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich in het kader van zijn volgend verzoek steunt op dezelfde vluchtredenen die hij in het verleden heeft uiteengezet. Verzoeker houdt vast aan zijn asielrelaas.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013,

noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste en tweede verzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem voorgehouden problemen, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen en zijn nieuw voorgehouden beweringen vermogen aan te tonen, dient te worden besloten dat verzoeker de verklaarde problemen niet aantoont.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt dat hij wel nieuwe documenten heeft bijgebracht, maar dat hij er nog niet in is geslaagd deze te vertalen. Verder zijn er meerdere van zijn verklaringen foutief geïnterpreteerd, zijn er nog fouten gebeurd, en zijn bepaalde elementen niet onderzocht. Hij stelt dat het geven van een andere interpretatie en een nieuw licht laten schijnen op zijn verklaringen wel degelijk nieuwe elementen uitmaken. Zo is er geen onderzoek gedaan omtrent verzoekers afgebrande huis en de verzekering, ook al heeft dit duidelijk een verband met zijn problemen in Duitsland. Verder maakt het volgens verzoeker tevens een nieuw element uit dat hij tot op vandaag nog steeds wordt vervolgd. Verzoeker is van mening dat de beslissing niet is gemotiveerd.

De Raad stelt samen met de motieven in de bestreden beslissing vast dat verzoeker zich beperkt tot blote beweringen dat er fouten zijn gemaakt tijdens zijn procedure, of dat zijn huis werd afgebrand en hij onterecht niet verzekerd zou zijn. Verzoeker brengt geen enkel begin van bewijs mee dat deze beweringen zou aantonen. Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat de bestreden beslissing niet zou zijn gemotiveerd. Hij breid tevens in zijn middel niet uit welke fouten of foute interpretaties er zouden zijn gebeurd. Verzoeker geeft bovendien zelf aan dat hij er nog niet is in geslaagd zijn 'nieuwe' documenten te vertalen, waardoor de Raad met deze stukken geen rekening kan houden. Ook in het bij het verzoekschrift bijgevoegde document rond de uitleg van zijn situatie beperkt verzoeker zich tot loutere beweringen. De Raad haalt nogmaals aan dat reeds in verzoekers twee aanvragen tot internationale bescherming werd besloten dat geen geloof werd gehecht aan verzoekers asielaansluiting. Uit verzoekers betoog vallen alvast geen nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet af te leiden.

Verzoeker gaat ten slotte nog in op de beoordeling van zijn eerste aanvraag tot internationale bescherming, waar hij stelt dat er geen motivering werd gegeven op welke manier zijn asielaansluiting als niet bewezen werd beschouwd. Hij stelt dat het aan de verwerende partij was om verder onderzoek te doen.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent duidelijk aangegeven dat verzoekers eerste verzoek als niet-ontvankelijk werd beschouwd, dewelke werd bevestigd door de Raad. Bijgevolg rusten er op verzoeker geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot dat asielaansluiting en staat de beoordeling ervan vast. Verzoeker kan dan ook niet dienstig kritiek leveren op de beoordeling van zijn eerste aanvraag tot internationale bescherming.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 23 september 2022 staat het volgende vermeld:

[...]

De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord.

De verzoekende partij verwijst naar het gegeven dat haar huis is afgebrand en naar de problemen hieromtrent met haar verzekering. Zij stelt dat dit nieuwe elementen zijn waarover zij niet werd gehoord door de commissaris-generaal en waarover niet werd gemotiveerd in de bestreden beslissing, die bijgevolg op dit punt gebrekkig is. Zij stelt dat het hoorrecht en haar recht op een billijk proces aldus zijn geschonden en voegt eraan toe dat het misschien moeilijk is voor te stellen dat politieke vervolging voorkomt in een buurland-EU-lidstaat, maar dat dit wel degelijk het geval is, zij het op een minder openlijke manier dan in bepaalde andere landen.”

4.1. De Raad wijst in het licht van voormeld betoog vooreerst op volgende motieven van de bestreden beslissing: *“Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot dit asielerzoek en staat de beoordeling ervan vast. Het tweede verzoek dat u indiende werd onontvankelijk verklaard gezien u geen elementen aanbracht die de kans op internationale bescherming aanzienlijk verhoogde. Het beroep dat u hiertegen indiende werd verworpen waardoor de beoordeling ervan vaststaat. Aangezien u in het kader van uw huidige verzoek volhardt in uw vluchtrelaas en de asielmotieven die echter eerder als niet bewezen werden beschouwd, mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhogen. Echter slaagde u hier niet in.”*

De Raad benadrukt in het licht van voormeld betoog van de verzoekende partij waarin zij aanhaalt nieuwe elementen te hebben aangebracht, dat – zoals in voormelde beschikking reeds wordt aangegeven – om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, er nieuwe elementen moeten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De Raad benadrukt tevens dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij *“de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”*, met andere woorden of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan voorheen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt echter op goede gronden vast dat de verzoekende partij hierin niet slaagt.

Ter terechtzitting bestempelt de verzoekende partij het gegeven dat haar huis is afgebrand en de problemen hieromtrent met haar verzekering als nieuwe elementen, en geeft zij aan dat hierover niet zou zijn gemotiveerd. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt echter het tegendeel. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt immers: *“Daarnaast geeft u nog mee dat het huis*

waar u mede-eigenaar van bent is afgebrand en u onterecht niet verzekerd was. Naast het blote karakter van deze beweringen dient te worden gesteld dat dergelijk motief geen uitstaans heeft met de Vluchtelingenconventie noch met de definitie van de subsidiaire bescherming.” De verzoekende partij werpt hier met haar betoog ter terechtzitting, waarin zij slechts, en derhalve onterecht, hekelt dat elke motivering hierover zou ontbreken, geen ander licht op. Zoals de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht aangeeft, zijn dergelijke elementen irrelevant bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming en vormen deze aldus geen elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor een internationale beschermingsstatus in aanmerking komt.

De verzoekende partij voegt ter terechtzitting aan haar betoog nog toe dat het misschien moeilijk is voor te stellen dat politieke vervolging voorkomt in een buurland-EU-lidstaat, maar dat dit wel degelijk het geval is, zij het op een minder openlijke manier dan in bepaalde andere landen. De verzoekende partij uit hiermee een algemene verzuchting, doch concretiseert haar betoog niet, laat staan dat zij het op afdoende mate in verband brengt met de gronden van voormelde beschikking zodat zij er niet in slaagt hier een ander licht op te werpen. De Raad stipt hierbij nog aan dat de verzoekende partij onderhavig beroep niet kan aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordeling in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming, dat definitief is geworden. Een definitieve beoordeling kan niet worden aangetast door het aanvoeren van elementen die louter in het verlengde hiervan liggen, noch door het uiten van een algemene verzuchtingen hierover, zoals de verzoekende partij doet ter terechtzitting.

Waar de verzoekende partij meent dat zij diende te worden gehoord, stelt de Raad nog vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken van haar een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Deze verklaring werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door de verzoekende partij aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Uit deze verklaring blijkt dan ook dat de verzoekende partij in de gelegenheid werd gesteld haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor te brengen, alsook de elementen verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij (thans eveneens) in gebreke blijft aan te tonen welke concrete en dienstige elementen zij niet heeft kunnen voorleggen die de bestreden beslissing in een ander daglicht stellen. Zij kan dan ook niet overtuigen, laat staan dat zij aantoonde dat het hoorrecht en haar recht op een billijk proces zijn geschonden, zoals zij stelt. De Raad wijst nog op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van dezelfde wet van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van deze wet. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. De beslissing om een verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatie-bevoegdheid van de commissaris-generaal (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)).

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES